

VÁROSSZÉLI BLUES

Megpihent a vízparton egy kavics.
Lehet, hogy évszázadok terelték oda,
vagy az örökké gögös és haragos hullámok,
ám lehet, hogy csak egy megálmodott csoda,
mint ahogy a felhőkön átszűrődő fény
öleli át az értünk aggódó megváltót.

Könyvekbe égetett ingatag adatok,
melyek ma még hazudhatnak neked,
de holnap már másoknak lehet vigasz,
az meg mit számít, hogy közben én hol vagyok,
és mi az, ami nekem őszinte és igaz?

A rettegés léptei nyomulnak,
dübörögve vágtaznak úttalan utakon,
miközben szél fújta kóbor lelkek lettek
a vágyaikat egykor őszintén álmodók.

A megalkuvás csendjében elmúló hétköznapiak
elhazudják az üresen kicsengő éveket,
és végül csak akkor csendül fel a riadó,
amikor a hátunk mögül integetnek.

A löszfalat mindig szerettem,
hiszen volt benne sok-sok fecskefészek,
gyerekfejjel oly sokáig hiszékenyen vártam,
hogy egymásra találjanak az egészben a részek.

Egykor nekem is fegyvert nyomtak a kezembe,
zöld ruhában aláztak, de a könnyeimet befelé nyeltem,
mert akkor nekem csakis az lehetett a szívemben a haza,
és csak mert azóta egy másik tollal írták át,
attól még nekem ugyanaz maradt a lépteim zaja.

Valahol mindenkinek megvan az igazi helye,
mégis oly kevesen indulnak helyes irányba,
és tétován akkor is egyhelyben topognak,
ha helyén való lenne egy igazi nagy vágta.

A vadhajtáson soha nem teremhet édes gyümölcs,
bár ugyanúgy süt rá a nap vagy áztatja eső,
ezért hiába próbáltam, soha nem lehettem bölcs,
ám mégis él a remény, hogy van, ami soha nem késő.

Mint távolban elkallódó füstkarikák,
úgy lett oda a gondtalan vad ifjúság,
már lassan híre se marad, úgy eltaposták,
miközben a meggörnyedt, megkopott utakon
a mentő az, ami mifelénk egyre gyakrabban jár.

Pedig azt hittem egykor gyermekként,
hogy az élet csak játék, ismeretlen távolba csábító végtelen,
de mióta felnőttem, az álmomból egyre sűrűbben felriadok,
mert az egykor elképzelt végtelenből kikacsintgat,
és naponta földre teper a torkomat szorongató félelem.

Hiába öleltem lelkemben a világot magamhoz,
ha kellet, akár százszor is szabadon,
mert az életem keserű kenyerére szegődve
nem ölelt vissza a megalkuvóvá váló hatalom.

Az önkéntes utamon ezért csak lassan, döcögve megyek,
miközben távol előttem járnak az igazi nagyok,
de még tétován botorkálva is ajándék nekem,
mert bármilyen messzire is, de mögöttük kulloghatok.

Így aztán ha egyszer majd a végén megállok,
végre kiszakadhat belőlem a sok-sok régi tús,
ám ha egyetlen emlék se maradna utánam,
akkor ez az egész nem más, csak egy *városszéli blues*...